

Sygn. akt IV KK 180/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący)

SSN Marian Buliński (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jacka Radoniewicza,
w sprawie **M. B.**

oskarżonego z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 października 2016 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt II Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 7 lipca 2015 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 7 lipca 2015 r. (II K (...)) M. B. został skazany za to, że:

- w dniu 9 października 2014 r. w R., woj. [...], przechowywał w pomieszczeniach mieszkalnych i gospodarczych w R. przy ul. P. wyroby akcyzowe objęte obowiązkiem oznaczenia polskimi znakami skarbowymi akcyzy bez tych znaków w postaci papierosów w łącznej ilości 952 sztuk opakowań jednostkowych w tym: 28 paczek papierosów marki „C.”, 23 paczek papierosów marki „F.”, 49 paczek papierosów marki „L.”, 250 paczek papierosów marki „G.”, 44 paczek papierosów marki „C.”, 80 paczek papierosów marki „N.”, 22 paczek papierosów marki „Q.”, 27 papierosów marki „P.”, 284 paczek papierosów marki „J.”, 145 paczek papierosów marki „P.1” – w ilości wskazującej na ich zamiar wprowadzenia do obrotu, narażając Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 14.567,00 zł za popełnienie przestępstwa określonego w art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s., na karę grzywny w wymiarze 40 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 zł. Orzeczono również przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w sprawie.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, nie przedstawiając żadnych zarzutów, jedynie z treści uzasadnienia wynika, że kwestionował on ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r. (II Ka (...)) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Kasację od tego wyroku na niekorzyść oskarżonego złożył Prokurator Okręgowy w R., zarzucając temuż orzeczeniu „rażące i mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 65 § 1 k.k.s. polegające na niezasadnym przyjęciu przez sąd odwoławczy, że oskarżony postępowaniem swoim nie wyczerpał znamion tego przepisu, co skutkowało wydaniem wadliwego orzeczenia w przedmiocie zmiany wyroku sądu I instancji i uniewinnienia M. B. od zarzucanego mu czynu”.

W oparciu o to skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym prokurator Prokuratury Krajowej poparł złożoną kasację.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Sąd odwoławczy uznał, że apelacja obrońcy zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, jednak z innych przyczyn niż wskazane w środku odwoławczym. Zdaniem Sądu II instancji w sprawie doszło do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w sytuacji, gdy z opisu przypisanego czynu wynika, że nie wypełnił on wszystkich znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa. W każdym przypadku bowiem rozstrzygania o winie i sprawstwie czynów opisanych w art. 65 k.k.s. sąd musi dokonywać uszczegółowienia znamion materialnych czynu zabronionego, sięgając do przepisów art. 63-64 lub 73 k.k.s., gdy tymczasem Sąd Rejonowy w wyroku nie tylko, że w żaden sposób nie wskazał z jakiego przestępstwa pochodziły przechowywane wyroby akcyzowe, ale w ogóle nie wskazał, że pochodziły z przestępstwa, co sprawiło, iż doszło do dekompletacji znamion przestępstwa.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że orzeczenie Sądu odwoławczego zostało wydane z rażącym i mającym istotny wpływ na jego treść naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k.s.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 9 października 2014 r. w trakcie przeszukania zabezpieczono u oskarżonego wyroby akcyzowe (papierosy) objęte obowiązkiem oznaczania polskimi znakami skarbowymi akcyzy, nie posiadające takich znaków akcyzy.

Błędny pogląd Sądu II instancji o potrzebie wskazywania, że wyroby akcyzowe (które posiadał oskarżony) pochodziły z przestępstwa i to konkretnie wskazanego stoi w sprzeczności z orzecnictwem sądowym, w tym z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 4 lutego 2013 r. (III KK 158/12, OSNKW 2013/5/45) z którego wynika, że „przestępstwo paserstwa akcyzowego określone w art. 65 § 1 k.k.s. zostaje popełnione w chwili każdego

wejścia w posiadanie (nabycia, przechowywania, przyjęcia, przewożenia, przenoszenia, przesyłania) wyrobu nieobciążonego podatkiem akcyzowym i z tej już tylko racji sprawca osiąga korzyść, która nie musi się wiązać z osobistym wprowadzaniem towaru do obrotu.

Kazuistyka rodzajów zachowań przestępczych służy objęciu zakazem każdej postaci kontaktu z towarem bez akcyzy (por. wyrok SA w Warszawie II AKa 275/13, Lex nr 1438277).

Także Sąd Apelacyjny w (...) pozostawał w tym nurcie orzecznictwa stwierdzając: „paserstwo akcyzowe penalizowane w art. 65 § 1 k.k.s. nie wymaga ustalenia związku między sprawcą paserstwa, a sprawcą czynu zabronionego z art. 63 lub 64 k.k.s., za pomocą którego wyrób został uzyskany. W takim przypadku wystarczy obiektywne stwierdzenie przestępczego pochodzenia wyrobów akcyzowych lub opakowań z tymi wyrobami oraz ustalenie umyślności działania pasera, wynikającej ze świadomości takiego pochodzenia wyrobów (wyrok SA w (...) z dnia 6 września 2012 r. II AKa (...))

Wobec powyższego zaskarżone orzeczenie należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.